

Wie ben ik?

Hallo, mijn naam is Mark. Nee wacht, mijn naam is Marie. Het is verwarrend! Voor mijn familie, vrienden en collega's ben ik Mark. Voor mezelf ben ik Marie. Moeilijk, is het niet? Als het voor jou al niet makkelijk is, wat moet het dan wel niet voor mezelf zijn. Ik ben geboren als jongen. Op foto's kan ik zien dat mijn moeder me aankleedde als een echte jongen. De kleuren waren blauw of donkergroen, typisch jongensachtig. Maar om eerlijk te zijn, heb ik nooit van die kleur gehouden. Ik hou liever van roze! Mijn ouders begrepen niet dat ik steeds prinsessen tekende met roze jurken in plaats van ridders op hun paard. Ze begrepen ook niet dat ik tijdens Sinterklaas steeds vroeg naar een Barbie pop. De Sint zag mij niet graag, dacht ik vaak. Hij bracht altijd actie figuren zoals Batman of Iron man. Als troost zeiden mijn ouders dat de Sint enkel brengt wat hoort voor jongens. Ik begreep het niet. In mijn gedachten bracht de Sint toch dat wat je als kind graag wou, toch? Toen ik erachter kwam dat hij een verbeeldingsfiguur was om kinderen blij te maken, was ik eigenlijk opgelucht dat hij niet bestond. Het ongewisse, in die periode, werd duidelijker dat het mijn ouders waren die nog steeds niet begrepen dat 'jongen' zijn een identiteit was die niet bij me paste. Ik sprak mijn ouders nooit tegen toen ik hen vroeg voor een roze jurk of een pop. Ik deed of ik blij was met wat ik kreeg, maar eigenlijk was ik het niet.

Tijdens mijn pubertijd werd ik iets mondiger, waardoor mijn ouders mijn gedrag niet konden slikken. Mijn vader had me nooit geslagen. Tot wanneer ik, tijdens een ruzie, tegen hem zei: 'Ik wil een meisje zijn, snap je dat dan niet.' Hij verweet me de vuilste woorden eerst. 'Vuile flikker! Janet! Hoe ziek ben je wel niet in je hoofd als je zo een gedachten hebt.' Ik was helemaal niet ziek. Ik was gewoon ongelukkig. Toen ik hem dat zei, met de hoop dat hij het zou begrijpen. Nam hij zijn sleutels om het huis uit te gaan. 'Zolang je niet genezen bent, ga je niet naar school,' zei hij als laatst. Ik werd kwaad, heel kwaad. Want op school begrepen ze mijn probleem. Ik had al enkele keren met iemand gepraat van leerlingbegeleiding. 'Je bent een smeerlap!' riep ik tegen hem. 'Een klootzak die enkel met zichzelf bezig is.' Hij kwam uit razernij op me af en sloeg me in het gezicht. Ik was helemaal van slag en huilde. 'Niet huilen,' riep hij. 'Ik heb het altijd geweten dat je een mietje was. U moeder heeft u zo gemaakt.' Hij keek haar aan, terwijl hij dit zei. Hij verweet haar dat zij me zo had gemaakt. Zij stond erbij en huilde, net als ik. Mijn vader sprak op dat moment amper tegen mij. Hij sprak enkel om te vragen wanneer ik naar de arts zou gaan om me te doen genezen. Hij begreep echt niet dat dit niet te genezen viel. Na veel gezeur, geroep en geklaag ging mijn moeder met me naar de arts. De man luisterde naar mijn moeder, want ik zat erbij en zei geen woord. De arts verwees ons door naar een therapeut. Zijn woorden voelde aan alsof ik echt ziek in mijn hoofd was. 'Zie je wel,' zei mijn vader toen we thuiskwamen. 'Dit valt te genezen. Die psychologe zal je wat pillen voorschrijven en je zal binnenkort terug denken als een jongen.' Een jongen... buiten die piemel tussen mijn benen voelde ik me helemaal niet als een jongen, zelfs niet als een meisje. Ik voelde me heel eenzaam en ik voelde me niets. Wat was ik eigenlijk? Wie ben ik? Ik had er geen antwoord op. Zelf op school verdween mijn enthousiasme en mijn lach. Ik had in mijn klas enkele vrienden, waaronder de meeste meisjes waren. Zij vonden het super om een jongen in hun klas te hebben die hun begreep, die samen met hen ging shoppen, met hun meisjesachtige dingen besprak. De jongens van mijn klas vonden het vreemd, maar daar bleef het bij. Ze maakte geen domme opmerkingen of op de speelplaats vonden ze het niet erg dat ik meer met de meisjes optrok dan met hun. De dame van leerling begeleiding nam me enkele keren in haar bureel, ook daar begon ik meer en meer te twifelen aan mijn identiteit. Zij besloot om samen met de directie en mijn ouders samen te komen. Ik zag dit in geen geval zitten. Mijn vader zou gek worden als hij te weten zou komen dat ze er op school van wisten. Om naar school te gaan deed ik ook andere kleren aan. Ik deed een leuke jeans met een leuke top of sweater aan. Als dat in zijn oren zou terecht komen was ik er helemaal aan.

Mijn moeder, ondanks dat ze aan mijn kant stond, deed niets om mijn vader tegen te spreken. Ze was even bang van hem als ik. Nochtans leek hij, ondanks zijn robuust lichaam, nooit geen vlieg kwaad. Buiten die ene keer dan waar hij me had geslagen. Voor de rest was hij een lieve man. Hij had temperament in zijn stem, zeker wanneer hij veel stress had op het werk. Dan gebeurde het dat hij voor een dom ding uitvloog, maar voor het slapen gaan excuseerde hij zich steeds. Hier, sinds ik had onthult dat ik niet gelukkig was met mezelf, had hij geen enkele keer zijn excuses aangeboden en al helemaal niet toen hij die mep gaf. Hij leek een andere persoon te zijn geworden. Hij verweet mijn moeder voor van alles en nog wat en mij, mij durfde hij niet eens meer in de ogen te kijken. Het was alsof ik zijn kind niet meer was. De situatie thuis bleef zo tot ik achttien werd en afgestudeerd was. Daarna wou ik gaan verder studeren voor Orthopedie. Van mijn moeder mocht ik in Gent op kot gaan. Voor mijn vader was er geen sprake van op kot gaan. 'Dan kan je zeker u kop laten zot maken door al die jongelui.' Uiteindelijk

stemde hij toe. Voor mij ging er een hele nieuwe wereld open. Ik durfde openlijk naar buitenkomen met dames kleding aan. Ik durfde zelf om af en toe wat make up aan te brengen. De studenten van mijn kot en mede studenten van op school vonden het geweldig. Ik ontmoette er een paar mensen die net als ik geboren waren in een ander lichaam. Sommige werden door hun ouders aanvaard. Anderen waren zoals ik en hoopte diep vanbinnen dat hun ouders hen op een dag zouden aanvaarden zoals ze zijn. Ik nam ook hormonen sinds ik in Gent was. Op lichamelijk vlak veranderde er ook veel. Mijn stem klonk anders, mijn baard groeide minder snel en mijn borsten werden gevoeliger en een beetje dikker. De eerste keer dat ik terug naar huis kwam, nadat ik de hormoonpillen al drie maanden in nam, merkte mijn ouders ook de veranderingen. Dat was de druppel bij mijn vader. Hij sloeg alles rondom hem kort en klein. Met bloed doorlopende ogen keek hij me aan en zei: 'Aan jou de keuze: je neemt je spullen en vertrekt onmiddellijk of je stopt met al dit belachelijk gedoe en herpakt je als man.' Ik voelde mij ijsig stil op dat moment. De paniek sloeg pas achteraf wanneer ik op de bus terug naar Gent ging. 'Oké pa, als dit is wat je wil dan doe ik dat gewoon,' antwoordde ik rustig. 'Jij wil me niet aanvaarden zoals ik ben. Wel dan is dat maar zo. Ik ben moe gestreden om een dubbel leven te leiden wanneer je in mijn buurt bent. Ik ben op! Ik wil leven, leven zoals ik ben. En ik, ik ben Mark niet meer. Ik ben Marie. Ik ben nog altijd dezelfde persoon, vanbinnen dan toch. Maar als jij het niet kan of niet wil dan eindigt het hier. Zolang jij je niet excuseert en me aanvaard zoals ik ben dan stopt het hier.' Mijn vader keerde zich om zonder een woord terug te zeggen en ging naar zijn knutselkamer. Mijn moeder smeekte en huilde, maar ik was op. Ik nam enkele spullen uit mijn slaapkamer en vertrok.

Enkele weken later meldde mijn moeder dat hij mijn kot niet meer wou betalen. Daar had ik me op voorbereid. Daarom trok ik in bij mijn vriend. Hij en ik vormde al enkele maanden een koppel. We hadden elkaar leren kennen in een ontmoeting vereniging waar mensen zoals ik terecht konden. Hij had het geluk dat zijn ouders hem wel aanvaarde. Dankzij hem en zijn ouders kon ik verder studeren en een kot samen met hem delen. De uren dat ik geen les had, deed ik een bij job in de horeca. Mijn moeder gaf me ook geld, maar dan zonder dat mijn pa het zou weten.

Het is nu drie jaar geleden sinds ik mijn vader voor het laatst heb gezien en gesproken. Mijn moeder heeft al meerdere pogingen gedaan om ons bij elkaar te brengen, maar zonder succes. Nu hij weet dat op mijn identiteitskaart geen Mark meer opstaat maar Marie. En dat ik implantaten heb laten zetten in mijn borsten, wil hij helemaal niets van me meer weten. 'Mijn zoon is dood,' zegt hij tegen mijn moeder wanneer ze een verzoening probeert te houden. Ik heb het er soms heel moeilijk mee gehad, maar uiteindelijk blijf je in een visuele cirkel draaien waar niemand baat bij heeft, zeker ik niet. Mijn partner en ik hebben er vaak conflicten over gehad en toen hij me huilend zei dat hij het niet meer aankon om me in deze situatie te zien. Besepte ik dat ik maatregelen moest nemen. Daarom heb ik het van de ene dag op de andere los gelaten. Kerstmis, Pasen, verjaardagen worden enkel met zijn familie gevierd en af en toe komt mijn moeder langs, maar het zij zo. Als hij op die manier wil leven dan is dat zijn keuze en niet de mijne. Ik kies ervoor om te leven zoals ik me voel, zoals ik het wil...

A.Marcelina